

— Е, на! Господинъ Шухъ е довлеченъ до моята врата, въ пукнатината на леда, дето загина. . . Главата му се вижда вече. . . О, азъ го познахъ много добре. . . Той си е все сжщия. . . Тичайте, господинъ главатаръ!

Развълнуванъ отъ това невѣроятнo съобщение, стариятъ сждия още се колебаелъ.

— Трѣбва да видя! — казалъ си той най-последно. Нека ме чакатъ, слизамъ.

Главатарътъ взелъ цилиндра си и бастуна си, съ сребърна дрѣжка, и излѣзълъ.

Много минуващи се били насъбрали. Отъ всички страни прибложавали и се питали каква е работата?

— Води ме, казалъ главатарътъ.

Запѣхтѣни, двамата старци, придружени отъ много деца, жени и мъже, едва стигнали на мѣстото.

Всрѣдъ пороища отъ калъ, всрѣдъ бѣлѣющи се бразди, изъ ледена буца, се показвала една човѣшка глава.

Заледениятъ преди 50 години пѣтникъ билъ запазилъ лицето си, дори младостта: руситѣ бакембарди още си стоели.

Улрихъ грабналъ една мотика. Той започналъ да блѣска съ всичката си сила леденитѣ плочи, разпрѣсвайки кжсоветѣ наоколо.

Скоро той освободилъ цѣлото тѣло, което си лежело въ леда, като въ ковчегъ.

Като завършилъ това, обърналъ се къмъ главатаря-сждия съ думитѣ:

— Претърсете, моля ви, сами джобоветѣ.

Последниятъ послушалъ покорно.

Всички гледали, какъ той съ старческитѣ си прѣсти отварялъ съ мжка джобоветѣ на смръзналото се сукно и какъ измѣквалъ едно следъ друго вратовръска, ключове, шепи дребни пари, една кесия пълна